

[Justitsministeren.]

vil kunne kræves berigtiget. Berigtigelsespligten gælder kun for periodiske Skrifter, der udgaar mindst een Gang maanedligt.

§ 10 indeholder Reglerne om det for nævnte Berigtigelsesnævn, der skal bestaa af tre Personer, som udnævnes af Justitsministeren. Formanden skal være en Højesteretsdommer efter Indstilling fra Højesterets Præsident, et af de andre Medlemmer udnævnes efter Indstilling fra Danske Dagblades Fællesrepræsentation, og det tredje Medlem efter Indstilling fra Danske Journalisters Fællesrepræsentation. Ministeren kan naturligvis ikke forlange flere Indstillinger for derefter at vrage imellem dem, men han kan paa den anden Side i Undtagelsestilfælde forlange ny Indstilling, hvis det af særlige saglige Grunde synes ham umuligt at tage Ansvaret for Udnævnelsen. Nævnets Afgørelser er endelige.

Hvis Redaktøren efter Nævnets Afgørelse stadig vægrer sig ved at optage Berigtigelsen, vil han kunne tiltales og straffes efter § 19, ligesom han ved Dommen kan tilpligtes at optage Berigtigelsen, jfr. § 9, Stk. 6. Saafremt Nævnet finder, at Nægtelsen af Optagelsen har været aabenbar urimelig, kan det paalægge Redaktøren en Bøde. Bøder kan naturligvis her nærmest kun tænkes anvendt, naar det maa antages, at han med Forsæt har villet tilsidesætte et fornuftigt Krav om Berigtigelse. Ligeledes gives der Nævnet Ret til at paalægge den, der har indanket Spørgsmaalet om Berigtigelsen, en Bøde, naar Indankningen maa anses for aabenbar urimelig. Beslutninger om Bøder paa over 100 Kr. kan indbringes for Landsretten.

§ 11 indeholder de nærmere Regler om, under hvilke Betingelser Pressedomme kan eller skal offentliggøres i Skriftet. Optagelsen skal naturligvis, ligesom Berigtigelser, ske uden Vederlag og med samme Typer som Skriftets almindelige Tekst og paa et saa fremtrædende Sted, som det efter Omstændighederne med Rimelighed kan fordres. Er Meddelelsen optaget fra et andet periodisk Skrift, er Redaktøren forpligtet til snarest muligt efter at være blevet bekendt med Dommen at optage Meddelelse om Dommens Resultat i sit eget Blad.

Efter den gældende Lov vil Erstatningskrav normalt kun kunne gøres gældende mod den navngivne Forfatter eller Redaktør. Efter almindelige Retsgrundsatninger, hvorefter den, i hvis Interesse en Virksomhed drives, er ansvarlig til Erstatning for skadegørende Handlinger, be-

gaaet af de ved Virksomhedens Drift beskæftigede Personer, foreslaar man i § 12, at Udgiveren skal hæfte for Erstatningsbeløb og Omkostninger, der idømmes Redaktøren af et periodisk Skrift, samt for de ham idømte Bøder.

§ 14 bestemmer, at Forbud mod Udbredelse af fremmede Skrifter her i Riget, saafremt Forhandleren eller Uddeleren ikke kendes, kan nedlægges hos enhver, ogsaa hos Postvæsenet.

I § 16 er det fastsat, som jeg allerede har nævnt, at kun Chefredaktøren bliver ansvarlig; herfra gør man dog en Undtagelse for Fagpressens Vedkommende, der faar Adgang til at fordele Ansvaret mellem flere Redaktører, saafremt de paagældende paa Skriftet udtrykkelig er angivet som ansvarshavende.

Ifølge den gældende Lovs § 13 tilkommer det Justitsministeren at træffe Bestemmelse om Tiltale mod et Skrift. Da Anklagemyndigheden nu er organiseret under en for hele Landet fælles Institution, Rigsadvokaturen, vil det ikke være rimeligt eller nødvendigt at henlægge Afgørelsen i disse Sager til den partipolitiske Justitsminister. Naar Paatalebeføjelsen efter § 17 henlægges til Rigsadvokaten, vil man undgaa ethvert Skin af, at der ved Sagens Afgørelse tages uvedkommende, derunder partipolitiske, Hensyn, og den nuværende Justitsminister ved af Erfaring, at man uvægerlig og altid bliver angrebet enten fra den ene eller den anden Lejr, hvor oplagt Tiltalen end har været.

I Modsætning til Presseloven af 1851 er Straffebestemmelserne her samlet i een Paragraf, § 19. Straffen for urigtig eller manglende Angivelse af Redaktøren er Hæfte, saafremt Overtrædelsen er forsætlig. Det er hermed Hensigten at ramme Forsøg paa Straaamandssystemet. Alle Sager angaaende Overtrædelse af denne Lov behandles som Politisager.

Endelig skal jeg med et Par Ord omtale § 20. Ved Offentliggørelse i trykt Skrift af Meddelelser af retsstridigt Indhold er der jo skabt Mulighed for at give skadegørende eller strafbare Udtalelser en efter Omstændighederne meget stor Udbredelse i Offentligheden, saaledes at det altid vil være meget vanskeligt at genoprette den ved Offentliggørelsen forvoldte Skade. I Pressesager er det derfor ofte af særlig Betydning, at den endelige Afgørelse træffes hurtigst muligt. Det er i disse Sager tit af stor Værdi, at Retsplejelovens §§ 352 og 433, der indeholder Regler om, at betydningsløs Bevisførelse ikke maa finde Sted, nøje iagttages. Til